

научилъ отъ самитѣ гърци какво е нужно, за да се възроди единъ народъ. Нѣкои отъ неговитѣ идеи, изложени въ запискитѣ му, ще илюстриратъ още по-добрѣ характера на неговата дѣйность: „Причината на нашето невѣжество сж гърцитѣ, които като ни отнеха духовното началство, изхвърлиха езика ни отъ черквитѣ и въведоха у насъ такава галиматия, щото да не се разбираме единъ другъ“ (III, 37). „Методата на грѣцкитѣ училища за българина е: най-напрѣдъ му измѣнятъ кръщелното име или му даватъ прѣзиме не българско; второ, внушаватъ му да прѣзира езика си, родителитѣ си и народа си“ (III, 38). „Желая да доживѣя, за да видя щастieto на отечеството и народа ни“ (III, 8). „Невѣжи българи се сношаватъ съ въображаемитѣ елини, за да имъ се прѣдаде по електрически начинъ частъ отъ въображаемия гърцизмъ“ (III, 12).

Селимински е билъ единъ отъ първитѣ, които сж намислили да пращатъ млади българи за слѣдване въ Русия. „Азъ мога да обърна погледитѣ и сърдцата на много наши сънародници къмъ сѣверъ (Русия),“ III, 8. Когато е слѣдвалъ медицината въ Атина, той единственъ по-събуденъ между българитѣ тамъ, е пристѣпилъ къмъ организирането имъ и образувалъ *тракославянска колония* въ Атина. Сжщо той подѣйствувалъ щото българитѣ въ Гърция да се запознаятъ помежду си, „нѣкои отъ които не знаеха, че сж отъ български произходъ, а пъкъ други криеха това“ (III, 36). Неговата ученость, исторически познания и възторженъ патриотизмъ се виждатъ най-вече въ блѣскавата му статия, като отговоръ на грѣцкия вѣстникъ *Имера* (III, 56—61). Малцина, може би, знаятъ че Селимински е писалъ и българска история, ползувайки се отъ старитѣ византийски източници. Въ тая смисль той е пръвъ, слѣдъ Паисий и иеромонахъ Спиридонъ, българинъ, който се е опитвалъ да пише българска история. Както се знае, Раковски и Кръстевичъ сж сравнително по-нови Вънъ отъ това, той е писалъ и чисто научни трудове върху медицината. Прѣведенитѣ му записки на български не сж пълни, но на всѣки случай, въ всѣки редъ отъ тѣхъ личи нравственния, високопатриотиченъ портретъ на тоя блѣлѣжитъ за началото на XIX-я вѣкъ българинъ. (Ср. мнѣнието му за възпитанието и просвѣщението на българитѣ, III, 9.; това за религията и трѣзвитѣ му, рѣшителни прѣдложения по случай подкачената ни борба съ патриаршията, III, 67—71; мнѣнието му за турцитѣ, III, 36; и това за гърцитѣ, по който случай е лансиралъ сжщитѣ идеи на Фалмерайеръ, безъ да е чель труга му, III, 57, 60, 63 и т. н.).

Идеитѣ на Селимински сж били тѣхъ нови за сливенци въ 1825 г., че тия, които не сж го разбрали, сж го нарекли „безбожникъ“ и „деветъ-душманинъ.“ Даже самитѣ грѣкомани, за да се отърватъ отъ него и отъ пагубното му за